

Jelentőségében és megnyilatkozásában ezek a tanúságok adnak értéket a szegedi tüntetésnek, amely egész lefolyásával és számbeli arányával a mi igazságaink hirdetője volt.

A gázgyár megváltása.

— Rossz üzlet volna a városra nézve. —

(Saját tudósítónktól.) A tanács mai ülésén foglalkozott Szmollény Nándor törvényhatósági bizottsági tag már ismertetett indítványával, amely a gázgyár megváltását javasolja. A gázgyárnak ugyanis olyan szerződése van a várossal, hogy bizonyos idő múlva a gyár megváltható vagyis az összes befektetés megtérítésével a gyár a város tulajdonába és kezelésébe megy át. A szerződésileg kikötött idő azonban csak nyolc év múlva jár le, Szmollény pedig azt indítványozza, hogy már előbb váltsa meg a város a gázgyárat, e célból tanulmányozza a tanács az ügyet és ennek állásáról már a szeptemberi közgyűlésnek tegyen részletes jelentést.

Balogh Károly dr az ügy előadója tanácsülésén kifejtette, hogy a gázgyár időelőtti megváltása rossz üzlet volna a városra nézve. Régebben ugyanis Wimmer Fülöp bizottsági tag is tett hasonló indítványt és a tanács már ekkor tárgyalásokba bocsátkozott a gyár igazgatóságával. Az igazgatóság akkor kijelentette, hogy a szerződés letelte előtt semmi esetre sem haljandó a gyárat a városnak átadni. Különben is ez a dolog szoros kapcsolatban áll a gázvilágítás kiterjesztésével, mert a külvárosokat is rövid időn belül légszuszvilágítással fogják ellátni, ami a számításokat most még nagyon megnehezíti.

Az eddigi tárgyalások azt eredményezték, hogy Balogh Károly, mint az ügy előadója, nem javasolja a tanácsnak a gázgyár mostani megváltását. Először erre jelenleg nem is kényszeríthető a gyár; másodszor pedig a városnak hatvan-nyolcvanezer koronával többbe kerülne a gázgyár megváltása, mintha más vállalat akarná megváltani a gyárat.

A Szegedi Gáz- és Villamossági R.-T. ugyanis, mint számadásaiból megállapítható, az utóbbi években óriási befektetéseket esz-

közölt. Mig tavaly csak a részvénytársaság befektetése három millió ötszáz korona volt, az új berendezkedés és a telep bővítése által ez az összeg idén már fölszaporodott öt millió 208,000 koronára. A városnak tehát azt az új befektetést, amely még kellő kamatját sem hozza meg az összegnek, meg kellene téríteni. Továbbá a gyár szerződése szerint köteles a városnak bruttó bevétele után, évi 5 százalékot fizetni. Tekintet nélkül arra, hogy a gyárnak évi tiszta nyeresége mennyi, a fogyasztott óriási mennyiségű gáz és villany után, öt százalékot kap a város. A megváltás esetén, ettől is elesik. A tanács folytatott ugyan tárgyalásokat abban az irányban is, hogy a gyár megváltása esetén az igazgatóság fiksz összegben számítsa le a városnak ezt a veszteséget, természetes azonban, hogy most még erre a gyár nem hajlandó. Jelenleg így áll az ügy és nyolc éven belül valószínűleg nem változtatja meg a gyár igazgatósága mostani álláspontját. Egész másképen lesz azonban, ha a szerződés lejár.

A tanács ennek dacára azzal a javaslattal fogja Szmollény Nándor indítványát a közgyűlés elé terjeszteni, hogy utasítsa a törvényhatóság a város tanácsát, hogy az indítványra vonatkozólag hat hónap alatt tegyen részletes javaslatot. Ezalatt ugyanis egyes függőben lévő kérdések dűlőre jutnak és talán a gázgyár igazgatósága is meggondolja a dolgot. Tehát egyelőre megint lekerül a napirendről a gázgyár megváltásának kérdése, ha csak újabb indítványt nem fog tenni valamelyik bizottsági tag.

A Szerbiában elfogott honvédek. Zimonyból jelentik: Tegnap este a zimonyi rendőrfőnököt, Vukotics dr-t belgrádi prefektura telefonon értesítette, hogy Szekeres honvédhadnagyot katonáival szabadon bocsátják és a zimonyi rendőrség gondoskodik átvételükről. Késő este a zimonyi rendőrség egyik hivatalnokai átment értek Belgrádba és a katonákat hajón Zimonyba vitték, hol a katonai hatóságnál jelentkeztek. Szekeres hadnagy és a honvédek Belgrádban jó bánásmódban részesültek. Az eltört csónakkormány és a heves szél okozta, hogy szerb partra jutottak. A szerb újságok elégedetlenek, hogy a katonákat szabadon bocsátották.

A Tisza: 703 centiméter!

— Emberi koponya az árvízben. —

(Saját tudósítónktól.) A felső Tisza még mindig erősen árad. Algyőnél valósággal tenger képét nyújtja a megdagadt folyó. Szegeden tegnapelőtt 677 centiméter, tegnap 691 centiméter volt a vízállás. Mára a Tisza jóval felülemelkedett hét méteren. A vízállás estig 703 centiméter. És a víz még mindig árad!

Az alsó Tiszán a veszedelem kezd műlni. Hódmezővásárhelyről azt jelentik, hogy a Tisza az utolsó huszonnégy órában mindössze három centimétert áradt.

Ha az esőzés megszűnik, Vásárhely alatt nem kell további áradástól tartani. Nem sok vigasztalás ez egyébként, mert most már a hullámtérben ugyanis letarolt mindent az ár és ha elhúzódik is, a virágzó kultúra helyén nem marad egyéb, mint iszap és sár.

Ugyancsak Hódmezővásárhelyről jelentik, hogy a Tisza szennyes hullámai, ismeretlen tájakról a tárgyak ezreit sodorják tovább. Megszokott látvány ez a hullámtéren. Olyan tárgy azonban, amelyet tegnap fogtak ki a mártélyi Tiszából, nem mindennap akad.

A halászoknak egy galyra akadt sárga tárgy tűnt fel. Kifogták a titokzatos dolgot. Egy jól kifejlődött emberi koponya volt az ágon.

A halászok szabadjára eresztették a koponyát. Most azonban Mártélyon egyébről sem beszélnek, mint erről a leletről.

A dolog magyarázata egyszerű. A mártélyi temető régen ott volt a Szűcs tanya felőli kubikoknál. Mellette a templom, melynek romjaira még élő emberek emlékeznek. 1400-ban pusztult el ez a templom. A nagy víz most alámosta a partot és a rég eltűnt kor tanujának sírjából elsodorta a koponyát.

Az ország többi részeiben is még folyton kísért az árvízveszedelem. Déva környéke teljesen víz alatt áll. Algyőgy község el van zárva. Az országutak víz alatt. Marosújvárot a mélyebben fekvő helyekről a lakosságot ki kellett költöztetni. A város környékén levő községeket elöntötte a víz... A lakosságra nagy inség vár.

a madár sem járt. A gázt csak nagyon későn gyújtotta föl, lábujjhegyen járt a süteményes polcok körül, a fekete rigónak az ujját nyújtotta a kalitka drótjai között és minden ok nélkül jókedvűen bólintgatott magában a gondolataihoz. A lábak, amelyek a márvánvaszalka alatt titkon összeértek, a gombos, nyerges cipők, a félcipők, áttört harisnyák és az asztal alatt reszkető szoknyapárok éppen elegendőek voltak ahhoz, hogy a vén cukrász bácsit életvidámmá és megelégedetté tegyék.

Irma lábát, harisnyáját nyomban megismerte, ezért a fekete rigónak halkan azt mondta:

— Kucc-kucc!

— Mikor utazol Szónya? — kérdezte meghatottan Károly.

— Már holnap, vagy holnapután... — felelt az asszony, az asztal lapját nézett és valamin nagyon elgondolkodott.

— Holnap, — ismételte, majd nagyon lassan fölvetette fáradt szemét: Tudod, hogy már nem látsz többet?...

— Irma! — rebegte megcsukló hangon Károly.

— Azért jöttem ma ide, hogy egyet-mást elmondjak neked... A Farkasréti temetőben fogok feküdni, néha hívni foglak, légy szives, látogass meg... Ne félj, nem tart tovább egy esztendőnél, vagy talán még addig se, pedig nagyon-nagyon szerettelek. Ígérd meg, hogy jössz, midőn hivlak!

— Igérem, — felelte Károly.

— Hígyjed el, — mondá most anyáskod, elkomolyodott hangon Irma, — hogy így jó lesz. Én szépen, messze innen meghalok. Azért is megyek el, hogy könnyebb legyen meghalni. Ha itthon maradnék Budán, hívni találnálak, haldoklásomban magamhoz szólítanálak, az uram mindent megtudna... Holott messze innen, csöndesen és simán, lehetőleg éjszaka, majd meghalok, egy szót sem szólok senkinek, csak magamban gondolok reád. Végsővéig: reád, egyetlen, drága kedvesem.

— Én kedvesem! — mormogta Károly és könyezett.

Az öreg cukrász bácsi károgott odakünn, mert nem szerette, ha vendégei szomorkodtak. Minek szomorkodnak azok, akik szerelmesek? És a lábak miért mozdulatlanok? A kezekre sincs már szüksége annak, aki szeret! Micsoda új szokást akarnak megismosítani a szerelmesek? Nem jók ezek a busképű asszonyok; a kis varróleány vasárnap délután a budai kiránduláson mindig legragygóbb tekintetét ölti föl...

— Emlékszel, midőn itt találkoztunk? — kérdezte az asszony. — Sirva jöttem, mert még sohase voltam találkán. Azt hittem, hogy belehalok az izgalomban. És a fagyaltból nem tudtam fogyasztani. Jó volt, szép volt, én voltam a legboldogabb Budán. Köszönöm neked, hogy elrontottál. Legalább éltem.

— Meg fogsz gyógyulni, — mondta most minden meggyőződés nélkül a férfi.

Az asszony lágyan, szerelmesen, szinte könyes szemmel mosolygott. Percekig nézett így a férfi arcába, aztán fölállott.

— Elmegyek. Isten veléd!

Még egyszer karonfogva mentek, még egyszer összecsókolódtak egy régi kapu alatt a félhomályban.

— Ne feledd: a Farkasréten... — szólott az asszony és elsuhan a férfi mellől.

... Talán egy hónap mulott el és Károly állandóan a temető környékén sétált, mert azt érezte, hogy valamely titokzatos hatalom hívja. Éjjel, holdvilágnál Szónyára gondolt, lelkeket látott köd alakjában sétálni a mély uton, amely a Farkasrét felé vezet. A ritkuló fák mögött kísértetek bolyongtak a fejső-ruhában. Vajon melyik az asszony? Istenem, milyen fiatal volt és máris halott!

Egy alkonyattal a temetői uton találkozott Irmával.

Meghízott, egészséges volt, nevetett...

— Tudtam, hogy erre keresslek... — mondta a Károly kariába kapaszkodva. — Nem haltam meg. Szeretsz?

Károly a halott asszony helyett az eleven találkozáva, kissé megborzongott. Hűvös szél fújt az utcán. Az asszonyt tetőtől-talpig végig nézte és bizonyos egykedvűséggel kérdezte:

— Hát hogy történt ez?